

Красимир Бачков

Пепо

Историята за Пепо звучеше почти като виц. Никой нямаше представа каква стока е той, когато пристигна от България в Щатите. Покана му бе пратил Вальо, който случайно се запознал с него на Златни пясъци през отпуската в родината. Пепо се изтърси с две чанти багаж у Вальови, без да знае и дума английски и зачака да го уредят за работа. Тъй като бе с туристическа виза и не можеше да си изкара сошъл, шофьорска книжка и какъвто и да било въобще документ, му предложиха да стане чистач на магазини. Той категорично отказа, защото имал язва на стомаха. От химикалите щял да се разболеє съвсем, затова продължиха да му търсят друга работа. В последствие отказа да работи в химическо чистене, в хотел и в ресторант. Лежеше по цял ден на леглото във Вальови, бъркаше си в носа и чакаше по – добра оферта за работа. След два месеца домакините вдигнаха ръце от него и му отказаха по-нататъшно гостоприемство, което провокира Пепо и той реши да им покаже, какво се казва предприемчив български дух. От Олмарта си купи за 19 долара машинка за подстригване, два гребена и голяма лъскава ножица. До техния квартал край улицата имаше голямо заградено място с фургони – къщи, които от две години стояха необитаеми. Принадлежаша на богата възрастна негърка, живяла в съседния щат Джорджия и след смъртта и непотърсени от никого. Пепо пешком си примъкна чантите до един фургон с широко отворена от махленските хлапета врата и се настани в него като стопанин. Доста сръчно си свърза тока и водата и закачи голяма табела, на която с няколко грешки написа „Фризьорски салон – само 2 долара“. Клекна на прага и зачака клиенти.

Едва в края на първата седмица някаква възрастна негърка със страшен блясък в очите, спря стария си пикап и нещо го запита. Той се ухили като пъпеш и я покани да влезе с дълбок раболепен поклон. Това подейства и жената се престаши и седна в креслото, което Пепо бе довял от пункта за рециклиране на стари вещи. Включи машинката и смело и обра врата. Понеже му се стори, че край едното ухо е взел повече, намали и край другото, но резултатът съвсем се влоши. За по-сигурно я очатка и малко с ножицата, но сега главата и цъфна като зелка. Той я наплюнчи там където стърчи, залепи космите и ги приглади, но те, твърди като тел, отново шръкнаха. Пепо въздъхна. Налагаше се да ореже всичко. Острига задната част на главата и като на новобранец, оформи край ушите като рапър и с останалата като птиче гнездо на главата коса, я пусна да си върви. Дъргофелницата се попипа несигурно по главата защото явно и бе студено на скалпа, но понеже нямаше такъв излишен лукс като огледало за да се види, чинно си плати двата долара. Пепо я

изпрати и веднага отиде в магазина да пазари. Купи една торба картофи и няколко малки хлебчета, за да си осигури поне храната за следващата седмица. Връщайки се, забеляза пикапа на старата жена, от който слизаха няколко деца и възрастен побелял негър, който се удряше с две ръце по коленете и се смееше неудържимо. Бабата седеше на седалката и само мятеше гневни погледи наоколо. Щом съзря Пепо, тя излезе от колата и като бясна се развика. Явно му бе ужасно сърдита и искаше само-разправа, но мъжът и я озапти и набута отново в пикапа. Пристъпи към Пепо с бутилка уиски, завито в книжна кесия в едната ръка и банкнота от 10 долара в другата. Подаде му ги и обясни, че е много доволен от прическата на бабата. Била страшно секси и в момента било много модерно да имаш такава прическа. Щял да желае същите прически и за внуците си. Като насън, самоукият бръснар ги настърга по вече изпитаният метод, а хлапетата пищяха от възторг и се радваха от сърце. После се качиха в пикапа и изчезнаха, а Пепо остана да гледа след тях, с глътка уиски в стомаха и две десетдоларови банкноти в ръка.

От този ден бизнесът му потръгна стремително, като курса на акциите на преуспяваща фирма. Цялото чернокожо население от Ладсън, през Даутаун до Маунт Плейзънт се извървя в очукания фургон, за да бъде обезобразено до неузнаваемост, от двете леви ръце на Пепо. По някое време той прецени, че не успява да се справи с непрекъснатото нарастващия поток от клиенти и вдигна цената на пет долара. Постъпката му имаше обратен ефект. Запристигаха и по-богати чернокожи, с луксозни Кадилаци и Ягуари. Цената естествено скочи на десет долара и тогава се появи първият бял клиент. Беше млад, съвсем трезвен и с прекрасна коса младеж. На Пепо чак му дожаля за него. След кошмарната прическа, която явно го удовлетвори, тежко пристъпи възрастен полицай, с не повече от петнадесет косъма на главата. Нашият човек го острига нула номер и отказа парите, но полицаят въздъхна доволно, поглади се по главата и му пъкна двадесет долара в джоба. Сподели, че от казармата до сега не са го подстригвали така добре. Черните винаги първи подушвали най-добрите места за всичко. Естествено Пепо не разбра и бъкел от казаното. Изпрати го и още същата вечер реши да преброи авоарите си. За негово най-голямо учудване, за малко повече от два месеца, бе спечелил почти седем хиляди долара. Като видя толкова пари в ръцете си, той си поръча такси и с двете чанти в ръце взе първия самолет за Ню Йорк. От там бързо направи връзка и на другия ден вече бе в България. За два – три дни разплати всичките си ранни дългове, а после откри малък фризьорски салон на главната улица в родния си град. Ателието носеше

популисткото име „Американска мода“. Резултатът, разбира се не закъсня. През първата седмица го биха само два пъти, а през втората, освен боя му строшиха и витрината на салона. Той се оттегли в дома си, размишлява цял ден и стигна до извода, че още много ни трябваше да стигнем американците. Извади пътните чанти, по които още висяха етикетите от различните летища и реши, че да прескочи отново до Щатите, сякаш не бе лоша идея.

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3093>]